

[Oluf Pedersen.]

den stærke Ryg, som de store politiske Partier afgiver. Men naar dette Lovforslag nu skal gennemføres med Fastsættelse af Dødsstraf, hvor jeg mener, at livsvarigt Fængsel havde været bedre, saa synes jeg, at man skulde have det ud af det, at denne Debat, om ikke juridisk, saa dog moralsk samtidig har fældet en Dødsdom over det politiske Parti Dansk Samling, saa vi i Fremtiden kun vil faa Krampetrækninger at se; ellers er der i hvert Fald ikke Retfærdighed til.

Korsgaard: Jeg vil gerne begynde med at sige, at jeg agter at stemme for Lovforslaget, men jeg gør det meget nødig, navnlig fordi jeg mener, det er forkert at give Loven tilbagevirkende Kraft ud over den 29. August 1943, hvor vi jo ganske aabenbart kom i Krig med Tyskland; det Forhold lader sig jo ikke diskutere.

Men som Loven nu er, vil jeg gerne sige lidt om § 10. Den er blevet væsentligt forbedret ved Udvalgets Behandling, men Paragraffen, sammenholdt med Betænkningen — et Moment, som det ærede Medlem Hr. Brorsen var inde paa i Gaar —, gør det i Virkeligheden meget vanskeligt at frifinde Folk, der har meldt sig til Tjeneste ved Østfronten. Jeg haaber som det ærede Medlem Hr. Brorsen, at Dommerne vil mene at kunne se bort fra Betænkningen. Jeg ved fra saa mange andre Lejligheder, at naar der skal dømmes i Sager, f. Eks. Skattesager — som jeg har haft meget med at gøre —, har man i høj Grad taget Hensyn til, hvad der stod i Betænkningen. Naar jeg er saa inderlig ked af det, der staar i Betænkningen i Forbindelse med dette Lovforslag, er det paa en vis Maade, fordi jeg personlig — og jeg kunde tænke mig, at der var andre Rigsdagsmænd, som havde det paa samme Maade — til en vis Grad føler mig brødebetynget over for de Mennesker, der har meldt sig ved Østfronten. Det er jo en Kendsgerning, at vi paa et vist Tidspunkt fra politisk Side tiltraadte et Cirkulære, som næsten opfordrede til at melde sig til Østfronten. Man kan sige, og med Rette, at det var os paatvunget, men kan man forlange, at de unge Mennesker, hvoriblandt der jo sikkert ogsaa var en Del hæderlige Folk, havde den Forstaaelse? Det, de unge dengang gjorde, var efter almindelig Lov, saa vidt jeg ved, lovligt, og det var efter nævnte Cirkulæres Tendens jo nærmest fortjenstfuldt. Og saa synes det mig altsaa meget, meget strengt med Loven og Betænkningen i Haanden at ville dømme dem, som Loven foreslaar at dømme.

Jeg vil her gerne sige et Par Ord om

hele den Udvikling, vi har været inde i, og navnlig Udviklingen fra April 1940 til August 1943. Der er jo mange, som vil sige og maaske med Rette, at de Politikere, der sad dengang, var for eftergivende. Jeg er ikke saa helt sikker paa, hvordan Stemmeafgivningen derom vilde finde Sted i Dag; da vilde den rimeligvis falde ud i Retning af, at vi virkelig var for eftergivende. Jeg er mere i Tvivl om, hvordan den vilde være faldet ud, dengang vi var midt i det, og her synes jeg, man har Lov til at pege paa et Forhold, som ikke vilde være opstaaet, hvis vi ikke havde ført en lempelig Politik: saa havde vi ikke faaet Valget den 23. Marts 1943. Var der ikke ved dette Valg, som jo havde en Tilslutning, som intet andet Valg i Danmark før har haft, Mulighed for at tilkendegive, at man var misfornøjet med den moderate, den eftergivende Politik, som man førte? Jeg mener det. Man kunde jo have afholdt sig fra at stemme, men det gjorde praktisk talt ingen. Man kunde have stemt paa Dansk Samling, om hvilket alle vidste, at det i særlig Grad byggede paa at fordømme den eftergivende Politik, vi havde ført. De, der stemte paa Dansk Samling, var dog i Tal heller ikke saa svært mange, saa jeg synes, man har Lov at sige, at den danske Befolkning ved den Lejlighed, paa det Tidspunkt i Virkeligheden var af den Mening, at den eftergivende Politik efter Omstændighederne var den rigtige. Jeg mener, at Valget den 23. Marts 1943 var en ganske afgørende Baggrund for det, der kom senere, idet det viste det uhyre Sammenhold, der var i Folket, nogle stærkere vendt til een Side, andre mindre stærkt, men alle dog ret beset enige. Jeg mener, at det for saa vidt var — om jeg maa udtrykke mig i Teatersproget — første Scene til det, der skete i August Maaned samme Aar. Hvad der saa i øvrigt fremkaldte Katastrofen i August 1943, derom tror jeg ingen rigtig kan udtale sig med Sikkerhed. Var det Tyskerne, som vilde fremkalde den, eller var det Befolkningen, der vilde have den? Ingen ved det, men givet er det, at saaledes som Forholdene kom til at ligge, var der vel praktisk talt ikke en dansk Politiker, som ikke maatte sige til sig selv, at efter det Ultimatum, der blev stillet, og efter Forholdene, som de forelaa, ja, saa var vi reelt i Krigstilstand med Tyskland. Derfor synes det mig, at det vilde være saare naturligt, at enhver Handling, som var begaaet efter den 29. August 1943, maatte falde ind under Straffen; men jeg synes, som sagt, det er meget, meget mere tvivlsomt, at specielt